

Sygn. akt V CSKP 96/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący)

SSN Tomasz Szanciło

SSN Kamil Zaradkiewicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa C. Sp. z o.o. Sp. Komandytowej w O.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w D.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 listopada 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 listopada 2018 r. w Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu powództwa C. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej w O. przeciwko [...] Szpitalowi [...] w D. o zapłatę na skutek apelacji Pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 19 grudnia 2017 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w K. w

postępowaniu nakazowym w dniu 11 stycznia 2016 r. i powództwo oddalił, zasądził od Powódki na rzecz Pozwanego 85.817,- zł tytułem kosztów procesu oraz zasądził od Powódki na rzecz Pozwanego 23.750,- złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Zaskarżonym wyrokiem z 19 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w K. utrzymał w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 11 stycznia 2016 r., mocą którego oraz orzekł o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie to zapadło po ustaleniu przez Sąd I instancji, że strony łączyła umowa z 5 sierpnia 2013 r. zawarta przez ich poprzedników prawnych, która dotyczyła dostawy sprzętu medycznego wraz z jego zainstalowaniem, zgodnie z opisem przedmiotu zamówienia stanowiącym załącznik nr 1 do umowy. Powódka dostarczyła Pozwanemu sprzęt medyczny zgodnie z umową i zainstalowała go, co zostało potwierdzone protokołem przekazania z 29 sierpnia 2014 r. oraz protokołem końcowym z dostawy i odbioru sprzętu medycznego.

Wynagrodzenie za dostarczenie i zainstalowanie sprzętu medycznego, po uwzględnieniu korekty, wyniosło 77.512.966,67 zł i miało być płatne w 180 miesięcznych ratach po 433.033,33 zł, poczynwszy od 6 września 2014 r.

Raty I i II zostały zapłacone we wrześniu i październiku 2014 r. zgodnie z harmonogramem, przy czym w II racie dokonano potrącenia wzajemnych należności z tytułu dostaw mediów w trakcie budowy. W dniu 21 listopada 2014 r. szpital wystawił notę księgową, na mocy której obciążył Powódkę karą umowną w wysokości 968.278,95 zł z tytułu zwłoki w usunięciu wad ujawnionych w okresie gwarancji w aparacie B.. Wysokość kary wyliczona została zgodnie z postanowieniami umowy. Następnie, na podstawie dokumentu wystawionego w dniu 24 listopada 2014 r. stanowiącego potrącenie wzajemnych należności i zobowiązań, Pozwany potrącił należność w kwocie 433.033,33 zł ze zobowiązaniem w tej samej kwocie z tytułu III raty. Takiego potrącenia należności z noty księgowej nr (...) ze zobowiązaniami w tych samych kwotach wynikającymi z IV i V raty dokonano także na podstawie dokumentów z dnia 5 grudnia 2014 r. o nr (...) oraz z dnia 2 stycznia 2015 r. o nr (...) i (...). Pozwana dokonała skutecznego potrącenia III i IV raty za listopad i grudzień 2014 r. oraz V raty za styczeń 2015 r. w

części obejmującej łączną kwotę w wysokości 102 212,29 zł (art. 498 k.c. i § 12 ust. 2 umowy). Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy, potrącenie obejmowało karę umowną z tytułu zwłoki w usunięciu wad aparatu B., który był niesprawny przez 57 dni, tj. od 2 września 2014 r. do 30 października 2014 r. Po upływie tego okresu urządzenie to było i jest nadal sprawne. Kolejną notą z 8 grudnia 2014 r. Pozwany obciążył Powódkę karą umowną w wysokości 917.316,90 zł z tytułu zwłoki w usunięciu wad ujawnionych w okresie gwarancji w urządzeniu dyspensera C., który nie funkcjonował w okresie od 6 września 2014 r. do 29 października 2014 r., tj. przez 54 dni. Wysokość kary wyliczona została zgodnie z postanowieniami umowy. Na podstawie dokumentu wystawionego w dniu 2 lutego 2015 r. stanowiącego potrącenie wzajemnych należności i zobowiązań, Pozwana potrąciła należność w kwocie 330.821,04 zł z tytułu noty księgowej nr (...) ze zobowiązaniem w wysokości 433.033,33 zł z tytułu V raty oraz należność w kwocie 433.033,33 zł z tytułu noty księgowej nr (...) ze zobowiązaniem w kwocie 433.033,33 zł z tytułu VI raty.

Pozwany we wniesionych zarzutach od wydanego w sprawie nakazu zapłaty podniósł, że w dniu 27 lutego 2015 r. odstąpił od umowy z 5 sierpnia 2013 r. w zakresie dostawy i instalacji sprzętu medycznego. Na wypadek uznania odstąpienia od umowy za bezskuteczne, Pozwany zarzucił błędne określenie przez Powódkę momentu wymagalności rat z tytułu zapłaty umownej kwoty. Podkreślił, że wobec odstąpienia od umowy w lutym 2015 r. ewentualna wymagalność sześciu kolejnych rat mogłaby nastąpić dopiero w sierpniu 2015 r. Pozwany twierdził, że raty od I do VI zostały uregulowane częściowo przelewami, a częściowo przez potrącenie, zaś dokonane w lipcu 2015 r. płatności na kwoty 6.060.000 zł i 12.098.000 zł znacznie przekroczyły kwoty zaległych rat, co niweczy stanowisko Powódki dotyczące możliwości postawienia w stan wymagalności dochodzonej kwoty. Pozwany powołał się także na art. 5 k.c. podnosząc, że Powódka celowo zaliczała wpłacane kwoty w sposób odmienny od wnioskowanego, aby wykreować sytuację powstania zaległości sześciu rat i w konsekwencji stanu wymagalności całego zobowiązania umownego.

Sąd Okręgowy ustalił, że pismem z 27 lutego 2015 r. Pozwany odstąpił od umowy z 5 sierpnia 2013 r. w części obejmującej dostawę i instalację sprzętu medycznego na podstawie art. 145 ust 1 ustawy z 29 stycznia 2004 r. - Prawo

zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843, dalej: d.p.z.p.). Sąd I instancji doszedł do przekonania, że odstąpienie pozwanej od umowy we wskazanej części było bezskuteczne. Ponadto Sąd I instancji jako trafne ocenił przedstawione przez Powódkę argumenty prawne co do braku przesłanek do odstąpienia od umowy w trybie art. 145 d.p.z.p.

Sąd I instancji uznał, że Pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą sześciu kolejnych rat wynagrodzenia za dostawę sprzętu medycznego, co skutkowało powstaniem po stronie Powódki (wykonawcy) prawa do postawienia kwoty umowy w stan natychmiastowej wykonalności oraz żądania zapłaty całości pozostałego do zapłaty wynagrodzenia (§ 7 ust. 10 umowy). Poza sporem pozostawało, że I i II rata zostały uregulowane zgodnie z harmonogramem. Także III i IV rata uznawane były przez Powódkę jako uregulowane. Pozwany nie udowodnił jednak, by dalsze raty były płacone lub w inny sposób skutecznie rozliczane. Wyjaśnienie tych okoliczności wymagało poczynienia ustaleń co do zasadności naliczenia przez pozwaną kar umownych w związku z niemożnością korzystania z dostarczonych Pozwanemu urządzeń. Pozwany nie udowodnił, by aparat B. był niesprawny.

Konsekwencją tych ustaleń była konstatacja, że rata V została częściowo spłacona w drodze potrącenia obejmującego karę umowną z tytułu zwłoki w usunięciu wad aparatu B.

W ocenie Sądu Okręgowego, takich wniosków nie dało się już jednak wyciągnąć co do twierdzeń o prawidłowym rozliczeniu rat V i VI. Po pierwsze, jak uznał Sąd, Pozwany nie udowodnił, by doręczył Powódce notę księgową nr (...) i dokumenty potrąceń nr (...) i (...), zaś Powódka nie potwierdziła, by dokumenty te otrzymała. Stąd ich doręczenie nastąpiło dopiero wraz z doręczeniem odpisu zarzutów od nakazu zapłaty. Dokumenty te nie mogły jednak stanowić podstawy potrącenia zgodnie z art. 493 § 3 k.p.c., albowiem nie spełniały kryteriów z art. 485 k.p.c. Uwzględniając wniosek Pozwanego, Sąd I instancji dopuścił dowód z opinii biegłego w celu ustalenia m.in. czy urządzenie C., w okresie od dostarczenia go Pozwanej do dnia opiniowania, było sprawne i czy mogło być użytkowane zgodnie z przeznaczeniem, a jeżeli nie było sprawne, to w jakich okresach. Pozwany nie wyjaśnił przyczyn, dla których urządzenie, które pozostaje w jego dyspozycji, nie

zostało okazane biegłemu wbrew postanowieniu dowodowemu. Okoliczność ta uniemożliwiła poczynienie rzetelnych ustaleń dotyczących zasadności kary umownej, której dotyczyła nota księgowa z dnia 8 grudnia 2014 r. o nr (...). Tym samym, nie było podstaw do ustalenia, że potrącenia dokonane na mocy dokumentów z 2 stycznia 2015 r., także w części dotyczącej kwoty 330.821,04 zł, były skuteczne.

Sąd Okręgowy uznał, że Pozwany nie udowodnił podstawy faktycznej potrącenia związanego z ewentualną niesprawnością urządzenia C., co skutkowało bezskutecznością potrącenia dokonanego na podstawie dokumentów nr (...) i (...) tytułem części V raty oraz potrącenia VI raty. Tym samym, V rata w części, a VI rata w całości nie zostały uregulowane w umownych terminach i poczynając od V raty aż do X raty, Pozwany nie płacił należności z tytułu dostawy i uruchomienia sprzętu medycznego, co doprowadziło do powstania opóźnienia w zapłacie sześciu kolejnych rat wynagrodzenia za dostawę i instalację sprzętu medycznego. To dało podstawę, zgodnie z § 7 ust. 10 umowy, do postawienia kwot wynikających z poszczególnych rat w stan natychmiastowej wykonalności oraz żądania zapłaty całości pozostałego wynagrodzenia. Uprawnienie to powstało po upływie terminu zapłaty kolejnej VI zaległej raty, czyli w okolicznościach tej sprawy po dniu 31 maja 2015 r. i z uprawnienia tego Powódka skorzystała.

W dniu 1 lipca 2015 r. Pozwany zapłacił na rzecz Powódki kwotę 6.060.000,- zł, a dnia 23 lipca 2015 r. - 12.098.000 zł. Wpłaty te Powódka zaliczyła na poczet wynagrodzenia z tytułu dostawy sprzętu medycznego poczynwszy od V raty oraz na odsetki ustawowe za zwłokę w zapłacie zaległych rat. Sąd Okręgowy za całkowicie niezrozumiałe uznał twierdzenie Pozwanego, że Powódka zaliczała wpłacane kwoty w sposób odmienny od wnioskowanego po to, by wykreować sytuację powstania zaległości sześciu rat i stan wymagalności zobowiązania umownego, co miało pozostawać w sprzeczności z art. 5 k.c. Pozwany twierdził, że przelane w lipcu 2015 r. kwoty, zgodnie z jego wolą, miały stanowić zapłatę za sprzęt medyczny w związku z odstąpieniem od umowy w części dotyczącej tego sprzętu. Pozwany nie przedstawił jednak dokumentów dotyczących tych płatności.

Zaniechanie przez Pozwanego przedstawienia dokumentów dotyczących płatności uniemożliwiło zbadanie, czy dokonane przez Powódkę zaliczenie było niezgodne z wolą Pozwanego. Ciężar wykazania tej okoliczności obciążał Pozwanego, który obowiązkowi temu nie sprostał. Jednocześnie Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że pismem z 31 lipca 2015 r. Powódka poinformowała Pozwanego w jaki sposób zaliczyła wpłaty dokonane w dniach 1 i 23 lipca 2015 r., jednocześnie wzywając do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem wniesionym w niniejszej sprawie.

W konsekwencji poczynionych ustaleń Sąd Okręgowy, uznając za obowiązującą zawartą między stronami umowę, w całości utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 11 stycznia 2016 r.

Nie mając wątpliwości co do zasadności powództwa, Sąd Okręgowy rozważył także podniesiony przez Pozwanego zarzut nadużycia przez Powódkę prawa podmiotowego (art. 5 k.c.). Wskazał, że opóźnienie w zapłacie obejmowało sześć kolejnych rat wynagrodzenia (raty V - X), przy czym mniej niż 1/4 część należności z tytułu raty V została skutecznie potrącona. W dacie płatności raty XI, czyli po upływie terminów płatności sześciu kolejnych zaległych rat, szpital wpłacił Powódce kwoty 6 060 000 zł oraz 12 098 000 zł. Z twierdzeń Pozwanego wynikało, że miała to być zapłata wynagrodzenia, o którym mowa w art. 145 ust 2 d.p.z.p. Tymczasem Powódka obie wpłaty zaliczyła na poczet wynagrodzenia, poczynając od V raty, i na poczet odsetek ustawowych od zaległych rat, a następnie zażądała zapłaty brakującej części wynagrodzenia, wezwała Pozwanego o zapłatę i wystąpiła z niniejszym pozwem.

W świetle tego stanu faktycznego Sąd Okręgowy zarzut nadużycia prawa podmiotowego, ocenił jako całkowicie chybiony.

Apelację od wydanego w sprawie wyroku wniósł Pozwany, który wyrok Sądu I instancji zaskarżył w całości. W odpowiedzi na apelację Powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, iż apelacja zasługiwała na uwzględnienie, mimo że wiele zarzutów w niej zawartych było nieuzasadnionych. Zaskarżony wyrok uległ zmianie przez uchylenie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 11 stycznia 2017 r., sygn. akt I Nc (...) i oddalenie powództwa oraz stosowne

do tego wyniku rozstrzygnięcie o kosztach procesu, obejmujące także postępowanie zażaleniowe o sygn. akt I ACz (...) (a to wobec treści postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 czerwca 2016 r.) - art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z wynikiem tego etapu postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c.

Skargę kasacyjną złożył Powód, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) w części (w pkt 1) zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w K. z 19 grudnia 2017 r. i uchylającej nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w K. w postępowaniu nakazowym w dniu 11 stycznia 2016 r. co do kwoty 2.092.353,60 zł oraz oddalającej powództwo co do kwoty 2.092.353,60 zł, jak również w zakresie zasądzonych od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, tj. w zakresie pkt. 1 i pkt. 2 w/w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...). Zarzucił naruszenie prawa materialnego w postaci art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 353 k.c., art. 354 k.c. oraz naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie przepisu art. 382 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz art. 387 k.p.c., art. 386 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. a także art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz z art. 233 § 1 k.c. i art. 382 § 2 k.p.c. w związku z art. 316 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. oraz w związku z art. 378 § 1 k.p.c.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w części, tj. w zakresie pkt. 1 w/w wyroku w części zmieniającej wyrok Sądu Okręgowego w K. z 19 grudnia 2017 r. i uchylającej nakaz zapłaty wydany przez Sąd Okręgowy w K. w dniu 11 stycznia 2016 r., co do kwoty 2.092.353,60 zł oraz o przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) w tym zakresie do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W przypadku uznania przez Sąd Najwyższy, że podstawa naruszenia przepisów postępowania jest nieuzasadniona, wniósł odpowiednio o uchylenie zaskarżonego wyroku w części i zmianę wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w pkt. 1 poprzez zmianę w części wyroku Sądu Okręgowego w K. z 19 grudnia 2017 r. i utrzymanie nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w K. w postępowaniu nakazowym w dniu 11 stycznia 2016 r. w mocy, co do kwoty 2.092.353,60 zł i ponowne

rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zasądzenie od Powoda na rzecz Pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powódka żądała wynagrodzenia za dostawę sprzętu medycznego w kwocie określonej pozwem, uznając, że istniała podstawa do postawienia wynagrodzenia w stan natychmiastowej wymagalności i żądania całości świadczenia z tego tytułu od Pozwanego. Postawienie wynagrodzenia w stan natychmiastowej wymagalności Otrzymane wpłaty miały być zaliczone na poczet wynagrodzenia za część umowy z 5 sierpnia 2013 r. odnoszącą się do dostawy i zainstalowania sprzętu medycznego.

Zgodnie z § 7 ust. 10 umowy prawo wykonawcy (Powódki) do postawienia wynagrodzenia w stan natychmiastowej wymagalności powstawało wówczas, gdy Pozwany opóźni się zapłatą 6 kolejnych rat. Nie budzi wątpliwości, iż chodzi w tym przypadku o sumę kolejnych sześciomiesięcznych należnych płatności ratalnych.

Podniesiony przez Skarżącą zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego odnosi się do błędnych ustaleń, iż na dzień orzekania Pozwany nie miał zaległości względem Powódki. Uzasadnienie dotyczące naruszenia tych przepisów nie zawiera rozważań co do tego, na czym polegać ma błędne ich zastosowanie. Nie znajduje podstaw zarzut braku uzasadnienia ustalenia odmiennego stanu faktycznego przez Sąd II instancji, zaś w tym kontekście należy przypomnieć, iż postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem przed sądem trzeciej instancji (odwoławczym od orzeczeń wydanych przez sądy dwóch instancji w sprawie indywidualnej skarżącego). Tym niemniej wypada zaznaczyć, iż Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia uznał, iż „istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne zostały prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy, w przeważającym zakresie dotyczyły one zresztą faktów bezspornych (postanowień umowy zawartej przez strony, dokonywanych płatności). Sporna natomiast pozostawała ich ocena prawna. Jako właściwe dokonane przez

Sąd I instancji ustalenia faktyczne, w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny więc podzielił.

Skarżąca w znacznej mierze w istocie podejmuje polemikę z ustaleniami faktycznymi Sądu drugiej instancji, co nie może być skuteczne, gdyż Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Istotna w realiach rozpoznawanej przez Sądy *meriti* sprawy ocena, czy Pozwany uchybił płatności wskazanych przez Powódkę rat za świadczenie odnoszące się do dostawy i instalacji sprzętu, nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu zainicjowanym skargą kasacyjną i nie może stanowić podstawy zarzutów kasacyjnych. Sąd *ad quem* ustalił, iż Pozwany na dzień 1 lipca 2015 r. opóźniał się z zapłatą *de facto* niepełnych sześciu rat (V rata została uregulowana przez Pozwanego w drodze skutecznego potrącenia co do kwoty 102.212,29 zł), co w ocenie Sądu nie uprawniało Powódki do postawienia wynagrodzenia w stan natychmiastowej wykonalności.

Zawarte w skardze zarzuty dotyczące przepisów prawa procesowego ogniskują się wokół problemu związanego z ustaleniem przez Sąd II instancji, że na dzień wydania orzeczenia wymagalne raty zostały zapłacone, a także wokół braku uzasadnienia takiego stanowiska. W tym kontekście trzeba przypomnieć, iż zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna nie może być oparta na zarzucie naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. określającego kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 23 września 2005 r., sygn. akt III CSK 13/05, OSNC 2006, z, 4, poz. 76; 24 listopada 2005 r., sygn. akt IV CSK 241/05 niepublikowany; 26 kwietnia 2006 r., sygn. akt V CSK 11/06, niepublikowany; 8 października 2009 r., sygn. akt II CSK 222/09, niepublikowany; 5 lutego 2021 r., sygn. akt IV CSKP 13/21, niepublikowany). Sąd II instancji szeroko omówił przyczyny odmiennego stanowiska w kwestii zasadności żądania Powoda, wskazując na § 7 ust. 10 umowy z 5 sierpnia 2013 r., czyli okoliczność związaną z tym, iż podstawą do postawienia w stan natychmiastowej wykonalności wynagrodzenia musiała być

zaległość równa sześciokrotności raty, co nie miało miejsca w ustalonym stanie faktycznym.

Wypada przypomnieć, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może być więc usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z 18 marca 2003 r., sygn. akt IV CKN 1862/00, niepublikowany). Podniesienie zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być skuteczne jedynie wtedy, gdy uzasadnienie nie pozwala w ogóle na odtworzenie rozumowania Sądu, które nie podaje się kontroli instancyjnej. Natomiast niezadowolenie strony z treści poczynionych ustaleń pozostaje irrelevantne dla rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym, jeżeli nie brak błędów w jego rozumowaniu oraz są one oparte na prawidłowej, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenie dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 21 września 2021 r., sygn. akt I NSNc 68/20, niepublikowany).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 382 k.p.c. w pierwszej kolejności należy przypomnieć, że w świetle ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego zarzut ten w zasadzie nie może stanowić samodzielnego uzasadnienia podstawy kasacyjnej naruszenia prawa procesowego. W orzecznictwie wyjaśniono, że przepis ten zawiera ogólną dyrektywę kompetencyjną, wyrażającą istotę postępowania apelacyjnego i dlatego konieczne jest wytknięcie przy konstruowaniu tego zarzutu także innych przepisów normujących postępowanie rozpoznawcze, które sąd drugiej instancji naruszył (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 16 marca 2018 r., sygn. akt IV CSK 250/17, niepublikowany). Z tej przyczyny taki zarzut może wypełniać podstawę kasacyjną tylko w wypadku pominięcia przez sąd drugiej instancji części zebranego w sprawie materiału, w związku z czym strona powołująca się na naruszenie tego przepisu powinna wskazać materiał dowodowy, który został przez sąd drugiej instancji pominięty przy wydaniu wyroku i wykazać, że popełnione uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 stycznia 1999 r., sygn. akt II CKN 100/98, OSNC 1999, z. 9, poz. 146; 7 lipca 1999 r., sygn. akt I CKN 504/99, OSNC 2000, z. 1, poz. 17).

W niniejszej sprawie Powódka wskazuje, iż Sąd II instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych co do wymagalności jej roszczeń oraz wskazuje, iż Sąd ten nie uzasadnił tego, dlaczego uznał, iż na dzień orzekania raty wymagalne na podstawie jednej z faktur zostały zapłacone.

Przedmiotem umowy z 5 sierpnia 2013 r. było wykonanie przez Powódkę robót budowlanych oraz dostawa sprzętu medycznego i jego zainstalowanie. Ustalone w umowie wynagrodzenie dotyczyło odrębnie poszczególnych składników (§ 6 ust. 1). Zgodnie z § 7 ust. 10 umowy, opóźnienie w zapłacie 6 kolejnych rat wynagrodzenia, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt 1 umowy, skutkować ma powstaniem po stronie Wykonawcy prawa do postawienia kwoty umowy w stan natychmiastowej wymagalności oraz żądania zapłaty całości pozostałego do zapłaty wynagrodzenia, o którym mowa w § 6 ust. 1 pkt. 1 umowy. Według Sądu II instancji chodziło o brak zapłaty sześciomiesięcznych należności płatności ratalnych. Oświadczenie o postawieniu wynagrodzenia w stan natychmiastowej wymagalności zostało złożone przez Powódkę przy rozliczeniu dokonanym pismem z 31 lipca 2015 r. (k. 122-124). Sąd Apelacyjny uznał, że na dzień orzekania nie zachodził stan natychmiastowej wymagalności. Pozwany nie był w opóźnieniu z zapłatą należności z tytułu wynagrodzenia za dostarczenie i instalację sprzętu medycznego, który to sposób płatności ustalony przez strony został harmonogramem spłaty. Postanowieniem z 6 marca 2019 r. Sąd Apelacyjny dokonał sprostowania uzasadnienia wyroku w tym zakresie.

Na podstawie art. 316 § 1 k.p.c. Sąd *ad quem* po zamknięciu rozprawy wydał wyrok, biorąc za podstawę stan sprawy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, czyli ustalił, iż na dzień orzekania rzez Sąd Apelacyjny w sprawie nie zachodził stan natychmiastowej wykonalności. Stan taki nie nastąpił również biorąc pod uwagę powstałych zaległości, licząc od 48 do 51 raty.

Roszczenie w niniejszej sprawie związane było z postawieniem całości niezapłaconego wynagrodzenia w stan natychmiastowej wymagalności. Rozstrzygając sprawę sąd mógł wyrokować jedynie co do żądania Powódki, która wskazała, iż dochodzona należność (wynagrodzenie) wynika z braku zapłaty sześciu rat i podstawy do postanowienia całego wynagrodzenia w stan

natychmiastowej wymagalności. Żądanie pozwu nie dotyczyło poszczególnych niezapłaconych rat. Tymczasem nie ma możliwości uwzględnienia powództwa na innej podstawie faktycznej niż wskazana przez powoda (zob. w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z: 27 marca 2008 r., sygn. akt II CSK 524/07, niepublikowany; 18 marca 2005 r., sygn. akt II CK 556/04, OSNC 2006, z. 2, poz. 38). W niniejszej sprawie nie zaistniały wątpliwości co do podstawy faktycznej żądania powództwa. Zgodnie z art. 187 § 1 k.p.c. pozw powinien zawierać dokładnie określone żądanie oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie i w tylko tych ramach Sąd może orzekać. Sąd nie mógł uwzględnić roszczenia Powódki na innej podstawie niż podstawa faktyczna powoływana przez niego w pozwie. Powód może przedstawić nowe uzasadnienie faktyczne i prawne swojego żądania w toku postępowania, jeżeli jednak tego nie uczyni, pozostaje aktualne uzasadnienie faktyczne żądania przedstawione w pozwie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19 stycznia 2016 r., sygn. akt I PK 16/15, Legalis). Ewentualna zmiana podstawy faktycznej żądania powinna była nastąpić w piśmie procesowym zmieniającym powództwo, czego w niniejszej sprawie Powódka nie uczyniła.

Orzeczenie w zakresie niezapłaconych rat 48-51 nie było możliwe z uwagi na treść art. 321 § 1 k.p.c. Ustalenie stanu faktycznego, który mógłby stanowić podstawę do innego żądania niż określone w pozwie, nie upoważnia Sąd do wydania orzeczenia w oparciu o taką podstawę faktyczną.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy oraz mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem* oraz w postępowaniu zainicjowanym skargą kasacyjną w niniejszej sprawie (na etapie tzw. przedsądu), a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 października 2021 r., sygn. K 3/21. Powyższe nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa,

a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutechnienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną.